

Esipuhe

Ensi vuonna tulee kuluneeksi 100 vuotta siitä, kun Suomen ortodoksinen kirkko sai autonomisen aseman Konstantinopolin patriarkaatin yhteydessä. Aiemmin Venäjän kirkkoon kuuluneelle Suomen hiippakunnalle Moskovan ja koko Venäjän patriarkka Tiihon (Belavin +1925) myönsi autonomisen aseman vuonna 1921, koska yhteydet Moskovaan Venäjän vuoden 1917 vallankumouksen myötä olivat käytännössä poikki. Tilanne yhteyksien kannalta ei parantunut autonomian myöntämisen jälkeenkään Venäjän kirkon kaoottisen tilanteen vuoksi. Kirkon kanoninen perinne edellyttää tällaisessa tilanteessa hakeutumaan Konstantinopolin patriarkaatin yhteyteen. Nuori itsenäistynyt Suomen valtio halusi myös omalta osaltaan olla tukemassa Suomalaisten ortodoksien irtaantumista hallinnollisesti Venäjän kirkon yhteydestä.

Suomen ortodoksisen kirkon autonomian myötä Suomen valtio sitoutui tukemaan taloudellisesti kirkkoamme antamalla sille erityisaseman luterilaisen kirkon rinnalla. Valtio muun muassa ylläpiti pappisseminaaria ja takasi siten kirkkomme pappiskoulutuksen. Myös piispojen ja kirkon keskushallinnon palkat maksettiin valtion kassasta. Suomen valtion vuosittainen taloudellinen tuki on edelleen merkittävä kirkollemme kirkollisverotulojen lisäksi.

Ensi vuonna tulee kuluneeksi 35 vuotta siitä, kun teologinen koulutuksemme siirtyi Kuopion Ortodoksisesta pappisseminaarista Joensuun yliopistoon, nykyiseen Itä-Suomen yliopiston filosofisen tiedekunnan ortodoksisen teologian koulutusohjelmaan.

Kirkkomme autonomian aikaa ajatellen, ortodoksisen teologian koulutus on tällä hetkellä sen historian korkeimmalla tasolla. Voimme iloita siitä, että pienistä opiskelijamääristä huolimatta meillä on nyt useita teologian tohtoreiksi väitelleitä ja yliopistotasoisista tutkimusta kirkostamme tehdään jatkuvasti. Olemme saaneet myös kirkkoon liittymisten kautta teologian tohtoreita.

Vuoden alusta apulaispiispan tehtävässä toimineena olen jo nyt saanut havaita, että meillä on olemassa pappispula. Helsingin hiippakunnassa oli avoinna eräs papin paikka, johon ei tullut yhtään pätevää hakijaa. Vielä tämän syksyn aikana hiippakunnassamme tulee hakuun ainakin yksi kirkkoherran ja pari papin paikkaa. Kirkon näkökulmasta katseet kääntyvät toiveikkaana

Itä-Suomen yliopiston ortodoksisen teologian koulutusohjelman puoleen. Tällä hetkellä näyttää kuitenkin siltä, että Joensuusta ei valmistu riittävästi teologian maistereita kirkkomme tarpeisiin.

Seurakuntien nuorisotyöllä on myös mahdollisuus vaikuttaa siihen, että saamme lisää nuoria ortodokseja opiskelemaan kirkon työhön.

Juuri nyt piispojen erityinen huolenaihe on pappien lukuisat avioerot, joiden seurauksena osa seurakuntien papeista menetetään. Harmillista on se, että näissä tapauksissa myös papin koulutus menee hukkaan, kun mahdollisen pappeuden menetyksen vuoksi on siirryttävä pois kirkon palveluksesta. Pappien avioliittojen tukeminen on vakava haaste myös Ortodoksisten pappien liitolle.

Kaikesta huolimatta on syytä iloita papistomme koulutustason myönteisestä kehityksestä viime vuosikymmenien aikana Itä-Suomen yliopistossa.

Piispa Sergei

Ortodoksian toimituskunnan puheenjohtaja